

FREDRIK BACKMAN

A KAŽDÉ RÁNO
JE CESTA DOMŮ
DELSÍ A DELŠÍ

HOST

**FREDRIK
BACKMAN**
**A KAŽDÉ RÁNO
JE CESTA DOMŮ
DELŠÍ A DELŠÍ**

FREDRIK BACKMAN

A KAŽDÉ RÁNO
JE CESTA DOMŮ
DELŠÍ A DELŠÍ

BRNO 2018

Och varje morgon blir vägen
hem längre och längre © Fredrik Backman, 2016
Published by agreement with Salomonsson Agency
Cover design © Nils Olsson / Katslosa Design
Illustrations © Ella Laytham
Translation © Helena Matocha, 2018
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-448-4 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-449-1 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-450-7 (Formát MobiPocket)

*Těm, kteří si pamatují někoho,
kdo zapomínal*

MÍSTO PŘEDMLUVY

Toto je příběh o tom, jak se člověku vytrácejí vzpomínky dřív, než z něj vyprchá život. Abych k vám byl naprosto upřímný, nikdy jsem neměl v úmyslu vydat ho jako knihu. Byl to jen pokus utřídit si myšlenkové pochody, jež se ve mně odehrávaly, a protože patřím k lidem, kteří se lépe vyjadřují písemně než ústně, občas potřebuji své myšlenky vidět zapsané, abych pochopil, co vlastně cítím.

Text jsem publikoval na svém blogu, kde visel zhruba rok. Záměrem bylo, aby čtenáři, kterým se bude příspěvek líbit, mohli finančně podpořit jistou nadaci. A pak si upřímně řečeno příběh začal žít vlastním životem, načež se z textu, který se nikdy neměl stát knihou, navzdory všemu kniha stala. Na papíře, s obálkou a se vším všudy.

Svůj honorář za ni věnuji nadaci Hjärnfonden, organizaci, která shání finanční prostředky na výzkum nemocí postihujících mozek. Takže pokud se vám příběh bude líbit, je to plus navíc, a pokud se vám nebude líbit ani trochu, alespoň jste

věnovali peníze na dobrou věc. Doufám, že je to tak přijatelné.

Kniha totiž pojednává právě o něm: o mozku. O tom posměšném zázraku v nitru našich lebek, který nám dovoluje odhalovat taje univerza, ale který úplně kašle na to, že nedokážeme odhalit taje skryté v nás samých. Chtěl jsem napsat příběh o tom, jaké to je, když mozek odejde z tohoto světa dřív než tělo. Vyšly mi z toho krátké láskyplné hovory starého muže s vnukem, mladého muže s jeho velkou láskou a konečně i otce se synem.

Text je pokusem vyrovnat se s obrovským strachem před tím, že některé z největších mozků, jaké znám, nás pomalu opouštějí, a před faktem, že my ostatní se musíme naučit žít se ztrátou někoho, kdo je ještě mezi námi. Všechno to asi začalo, když jsem jednou poslouchal rozhovor se svým idolem, který řekl: „Nejhorší na stárnutí je to, že už vás nic nového nenapadá.“ Ta slova jsem nikdy nedokázal zapomenout a smutek z nich čišící se ve mně usadil natrvalo. Takže fantazie to také někdy vzdá dřív než tělo. Předpokládám, že tak to vnímá docela dost lidí, protože spousta z nás se víc obává stárnutí než smrti. Ale mluvit o tom, že už vás nenapadá nic nového? Mluvit o ztrátě fantazie? Úplně jsem se zhrozil, protože fantazie pro mě

vždycky byla vším. Když jsem byl malý, vytvářel jsem si gigantické fantazijní světy a do nich jsem se utíkal pokaždé, když jsem měl strach a byl jsem sám a nevěděl jsem, jak mám zapadnout do reality. Jako dospělý to dělám dál, protože to pořád ještě nevím. Ty fantazie mi zachránily život. Toto je příběh o nich.

Jak už jsem se zmínil, neměl jsem v úmyslu tento text vydat jako knihu, ale přesto mě nesmírně těší, že jste po ní sáhli, ať už jste ji objevili kdekoli. Tento příběh totiž ze všeho nejvíc pojednává o čase. A proto vám děkuji za to, že mu věnujete ten svůj.

Fredrik Backman